

PSALM.

Anton Vodnik.

O, kot ptico, ranjeno od luči,
bi nesel te na kraj svetá
v Jeruzalem večerne zarje —
tam se v angelih bolest smehljá...

V mesečini sezidal ti cerkev
iz sinjih kristalov —
kot tihe vonjave zagrnjenih rož
nekjé meglice angelov bi pele
kot da trpele
ljubezen bi najino...

Midva nečesa bi tiho prosila,
v kelihu duše
ljubezen, težko kot kri, nosila
k najini Materi...

Ah, koprenasta slutnja?
Pozabljen smehljaj?
V vetru oddaljenem lutnja
pojoča?
Slepcu luč mesečine in maj?

Pod kupolo
bi Marija zvenela...

Deklica moja, zakaj sva trpela?

BEDNA MOLITEV.

Anton Vodnik.

Ko nad vsemi stvarmi zasveti
zahajajoče solnce
in za veličasten hip se ustavi na robu zêmlje,
ker je v globini zagledalo
Kralja,
spremljanega od prihajajočih zvezd,
da ga nemo pozdravlja

v ihtečem ognju
 kot duša, ki ve,
 kakšno bogastvo je
 biti ljubljén ...

Tedaj odpiramo okna svojih hiš
 (o, nismo še mrtvi, dokler smo žejni),
 da bi deležni bili v svojem mraku
 blagoslova zadnjega,
 da bi slišali
 zamaknjeno hosano
 prihajajočih zvezd ...

A zopet padamo v noč
 jokajoči.
 Stvari, ki prej so nam bile drage
 kot oči ali rôke,
 so žalostne
 kot čuti, ki jih nimamo.
 One, ki prej so vodile nas,
 trgale cvetje z drevja luči,
 nam nevidnega,
 so slepe,
 kot da bi mater ubili jim,
 za obzorjem prisluškujočo
 njihovim pesmim ...

One, ki prej govorile so našim dušam:
 Me smo,
 a vi se iščete v temi ...
 Me smo kot angeli
 od vekomaj nepremakljivo na straži.

Me ne spimo.
 Ne ugasne svetiljka nam v srcu.
 Njemu,
 ki razjokal se je nad vami,
 smo bile všeč
 od vekomaj ...

In sedaj so neme.
 Kot mrtve ptice nimajo glasú.
 O, kdo nas bo vodil, kdo nas bo vodil sedaj domú,
 ko sami smo mrtvi?